

Mål T-177/02

Malagutti-Vezinhet SA mot Europeiska gemenskapernas kommission

”Allmän produktsäkerhet — Gemenskapssystem för snabb varning
avseende livsmedel — Skadeståndstalan”

Förstainstansrättens dom (andra avdelningen) av den 10 mars 2004 . . . II - 830

Sammanfattning av domen

1. *Utomobligatoriskt skadestånd — Villkor — Rättsstridighet — Skada — Orsakssamband — Ett av villkoren är inte uppfyllt — Skadeståndstalan skall ogillas i sin helhet (Artikel 288 andra stycket EG)*

2. *Tillnärmning av lagstiftning — Allmän produktsäkerhet — Direktiv 92/59 — Gemenskapssystem för snabb varning avseende livsmedel — Nationella myndigheters och kommissionens respektive behörigheter*
(Rådets direktiv 92/59)
3. *Tillnärmning av lagstiftning — Allmän produktsäkerhet — Direktiv 92/59 — Gemenskapssystem för snabb varning avseende livsmedel — Försiktighetsprincipen*
(Rådets direktiv 92/59)

1. Gemenskapens utomobligatoriska skadeståndsansvar förutsätter att flera villkor är uppfyllda, nämligen att det agerande som läggs institutionerna till last är rättsstridigt, att det verkligen föreligger en skada och att det finns ett orsakssamband mellan agerandet och den åberopade skadan. Om ett av dessa villkor inte är uppfyllt skall talan ogillas i sin helhet utan att det är nödvändigt att undersöka övriga villkor.

nationella myndigheterna att, sedan de har uppdagat en allvarlig och akut fara, vars verkningar sträcker sig, eller kan sträcka sig, utöver deras territorium, omedelbart underrätta kommissionen och att ge den upplysningar som gör det möjligt att identifiera produkten och leverantörskedjan. Kommissionen skall endast kontrollera huruvida denna information som sådan kan omfattas av direktivets tillämpningsområde, medan frågan huruvida de konstateranden och analyser som har lett till att de nationella myndigheterna översänt denna information är korrekta inte är föremål för denna kontroll.

(se punkt 32)

(se punkterna 51 och 52)

2. Enligt gemenskapssystemet för snabb varning avseende livsmedel, som infördes genom direktiv 92/59 om allmän produktsäkerhet, är det de nationella myndigheterna — och inte kommissionen — som ges ansvaret att fastställa om det föreligger en allvarlig och akut fara för konsumenternas hälsa och säkerhet. Det ankommer därför på de
3. Vad gäller frågan om att varna för risker för konsumenthälsan och i den mån det fortfarande kan råda osäkerhet, kan den behöriga myndigheten, enligt den försiktighetsprincip som är

avgörande inom ramen för skyddet för folkhälsan, vara tvungen att vidta lämpliga åtgärder för att föregripa vissa potentiella risker för folkhälsan, utan att vänta på att det fullt ut visas att riskerna faktiskt föreligger och hur allvarliga de är. Om det var nödvändigt att invänta resultatet av alla nödvändiga undersökningar innan sådana åtgärder kunde vidtas, skulle försiktighetsprincipen berövas sin ändamålsenliga verkan. Detta resonemang kan även tillämpas på en mekanism för snabb information som den som inrät-

tats genom direktiv 92/59 om allmän produktsäkerhet. Ett företag som blir offer för det varningssystem som inrättats i syfte att skydda folkhälsan måste därför acceptera de negativa ekonomiska konsekvenserna härav, eftersom skyddet för folkhälsan måste tillmätas en avgörande betydelse i förhållande till ekonomiska hänsyn.

(se punkt 54)